

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2020 roku znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. U. prawa do otworzenia nowego okresu zasiłkowego od dnia 1 marca 2020 roku wskazując jako podstawę prawną decyzji art. 8, art.9 ust 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j.Dz.U Nr 77 poz 512 z późn.zm), podając, iż wnioskodawca w okresie od 20 czerwca 2019 roku do 19 grudnia 2019 roku miał orzeczoną ciągłą niezdolność do pracy zatem z dniem 18 grudnia 2019 roku wykorzystał wnioskodawca pełen 180 dniowy okres zasiłkowy. W dniu 19 grudnia 2019 roku lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzekł, że wnioskodawca jest okresowo całkowicie niezdolny do pracy do 31 grudnia 2022 roku. Od 1 marca 2020 roku do 22 lipca 2020 roku wnioskodawca ma ponownie orzeczoną zaświadczeniami lekarskimi (...) niezdolność do pracy. Organ rentowy dalej wskazał, iż płatnik składek w związku z roszczeniem o świadczenia z tytułu niezdolności do pracy pismem z 1 kwietnia 2020 roku zwrócił się z prośbą o ustalenie wnioskodawcy okresu zasiłkowego. Organ rentowy dalej wskazał iż niezdolności do pracy wnioskodawcy od 1 marca 2020 roku do 22 lipca 2020 roku są spowodowane tą samą chorobą co niezdolności do pracy trwające do 19 grudnia 2019 roku. Orzeczeniem z 13 maja 2020 roku lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na podstawie analizy dokumentacji medycznej oraz posiadanych danych wydał opinię, stwierdzającą że po 19 grudnia 2019 roku wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy. Ponadto lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych potwierdził, że orzeczona całkowita niezdolność do pracy jest z tego samego powodu, co orzeczona czasowa niezdolność do pracy.

Decyzją z dnia 22 stycznia 2021 roku znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał M. U. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 15 lipca 2019 roku do 18 grudnia 2019 roku, stwierdził brak podstaw do otworzenia wnioskodawcy nowego okresu zasiłkowego po 19 grudnia 2019 roku i odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za dzień 19 grudnia 2019 roku, od 1 marca 2020 roku do 28 sierpnia 2020 roku, od 11 września 2020 roku do 17 września 2020 roku i od 17 listopada 2020 roku do 31 stycznia 2021 roku, wskazując jako podstawę prawną decyzji art. 8, art.9 ust 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j.Dz.U Nr 77 poz 512 z późn.zm). Organ rentowy w uzasadnieniu decyzji wskazał, iż wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy po 19 grudnia 2019 roku, po 28 sierpnia 2020 roku i po 17 września 2020 roku. Niezdolność do pracy w okresie od 1 marca 2020 roku do 28 sierpnia 2020 roku została spowodowana jednostkami chorobowymi pozostającymi w bezpośrednim związku z jednostkami powodującymi niezdolność od 11 września 2020 roku. Dalej organ rentowy wskazał, iż niezdolność do pracy od 1 marca 2020 roku do 28 sierpnia 2020 roku i 11 września 2020 roku do 17 września 2020 roku jest spowodowana innym schorzeniem rozpoznany przed tą przerwą i powodującym przed przerwą czasową niezdolność do pracy mimo, iż zaświadczenie lekarskie wystawione jest na inne schorzenie, ponadto wnioskodawca ma orzeczoną całkowitą niezdolność do pracy do 31 grudnia 2022 roku

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 października 2021 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie X U 696/20 na skutek odwołania M. U. od powyższych decyzji, zmienił zaskarżone decyzje i ustalając podstawy do otworzenia nowego okresu zasiłkowego po dniu 19 grudnia 2019 roku przyznał M. U. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2020 roku do 28 sierpnia 2020 roku oraz od 11 września 2020 roku do 17 września 2020 roku oraz od 17 listopada 2020 roku do 31 stycznia 2021 roku.

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości pełnomocnik organu rentowego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie:

- prawa materialnego tj. art. 8, art. 9 ust 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j.Dz.U Nr 77 poz 512 z późn.zm) poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i zmianę zaskarżonej decyzji z dnia 29 czerwca 2020r. i 22 stycznia 2021r. poprzez ustalenie

podstawy do otworzenia nowego okresu zasiłkowego po dniu 19 grudnia 2019 roku i przyznanie M. U. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2020 roku do 28 sierpnia 2020 roku oraz od 11 września 2020 roku do 17 września 2020 roku oraz od 17 listopada 2020 roku do 31 stycznia 2021 roku wbrew temu, że w dniu 19 grudnia 2019 roku lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzekł, że wnioskodawca jest okresowo całkowicie niezdolny do pracy do 31 grudnia 2022 roku. (renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przysługuje od 01.12.2019r. do 31.12.2022r. - decyzją ZUS I Oddział w Ł. z dnia 13.01.2020r.).

- prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy oraz sprzeczność ustaleń Sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym.

- niezasadny brak uwzględnienia wniosku dowodowego organu rentowego w przedmiocie powołania innego biegłego psychiatry zawarty w piśmie procesowym z dnia 12.04.2021r. i z dnia 09.08.2021r.

Sąd Okręgowy w Łodzi, rozpoznając apelację pełnomocnika organu rentowego, który wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania od decyzji dnia 29 czerwca 2020r. i 22 stycznia 2021r. ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 374 k.p.c.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zgodnie z ustawowo przyznaną kompetencją w wypadkach wskazanych w art. 387 § 2¹ KPC Sąd odwoławczy sporządza pisemne uzasadnienie orzeczenia w sposób uproszczony i może odstąpić od szczegółowego przedstawienia podstawy faktycznej, czy też wyczerpującej prezentacji oceny prawnej. Sąd Okręgowy w Łodzi podziela w całości i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również akceptuje dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego bez konieczności ponownego przytaczania (art. 387 § 2¹ KPC). W ocenie Sądu odwoławczego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego.

Na wstępie należy stwierdzić, że apelacja skonstruowana została w sposób niespójny. Nie jest bowiem zasadne równoległe podniesienie zarzutów obraza prawa materialnego i prawa procesowego, jeśli obraza prawa procesowego jest - w ocenie skarżącego - tego rodzaju, że skutkuje wadliwością ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Prawidłowość zastosowania w sprawie prawa materialnego może być bowiem przedmiotem oceny jedynie wówczas, jeśli zostaną usunięte wątpliwości co do faktycznej podstawy rozstrzygnięcia. Z tego powodu w pierwszej kolejności ocenione muszą być zarzuty wskazujące na naruszenie reguł procedowania.

Przechodząc do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności konieczne jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do zarzutów dotyczących zastosowania prawa materialnego, ponieważ jego właściwe zastosowanie jest możliwe jedynie na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

W świetle art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Zgodnie zaś z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Wbrew zarzutom strony apelującej Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c., który stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Natomiast skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych tj. w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Zatem dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie

wystarczy stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości bowiem konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., sygn. akt II CKN 817/00).

Poprawność rozumowania sądu powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń ((...) § 1 k.p.c.). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest - wbrew twierdzeniom apelującego - prawidłowa. Sąd pierwszej instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i okoliczności sprawy. Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący, przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, własną analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swojego rozstrzygnięcia opinie biegłego lekarza psychiatry.

Analiza wskazanych opinii pozwala na stwierdzenie, iż biegły w sposób logiczny i przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wyraźnie stwierdzając, że wnioskodawca po dniu 19 grudnia 2019 r. odzyskał zdolność do pracy (na co m.in. wskazuje okoliczność zdania w lutym 2020 r. egzaminów na studiach podyplomowych) , a po wystąpieniu u niego w lipcu 2020 r. kolejnej niezdolności do pracy , w dniu 28 sierpnia 2020 r. wystawiono mu zaświadczenie o braku przeciwwskazań do podjęcia pracy zarobkowej. Zauważyć należy, iż biegły bezpośrednio odniósł się do rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń i szczegółowo, spójnie oraz logicznie przedstawił wnioski końcowe. Przedstawione konkluzje są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Biegły jest doświadczonym specjalistą z dziedziny medycyny, która odpowiada schorzeniom wnioskodawcy, a poziom jego wiedzy i sposób umotywowania orzeczenia powoduje, iż brak jest podstaw do kwestionowania wydanych w sprawie opinii. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, wobec braku jakichkolwiek wątpliwości , co do prawidłowości i rzetelności wydanych opinii , że brak było podstaw do powołania innego biegłego , tylko dlatego , że strona pozwana nie była zadowolona z treści przedstawionych opinii.

Zgodnie z wyrażoną w art. 6 k.c. zasadą ciężaru dowodowego w procesie cywilnym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Procesowe ujęcie tej zasady zawiera art. 232 k.p.c. zd. 1 wskazujący, iż strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepis art. 6 k.c. wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza "zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu" jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt, bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga, stanowi "ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu", od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne. Ta druga, wskazana w art. 6 k.c.,

"ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu", jest regułą w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym (kto powinien przedstawiać dowody). Niczym nieusprawiedliwiona beczynność strony w zakresie inicjatyw dowodowych przynieść może natomiast ujemny dla niej skutek związany ze stanem nieudowodnienia powoływanych faktów (por. wyrok z dnia 7 marca 2012 r. II PK 155/11 LEX nr 1271587).

Dokonana zatem przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego w powyższym zakresie uwzględniająca wszystkie aspekty sprawy, okoliczności, twierdzenia i zaprezentowane dowody. Jest ona więc wszechstronna, zgodna z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania, a zatem odpowiada wymogom, jakie stawiają jej przepisy art. 233 i 327¹ § 1 k.p.c., i jako mieszcząca się w granicach swobodnej oceny dowodów zasługuje na akceptację Sądu II instancji tak jak i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne tegoż Sądu.

Sąd I instancji nie dopuścił się więc uchybień procesowych, które miałyby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a zaskarżony wyrok odpowiada wskazanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu i nie narusza żadnego ze wskazanych w apelacji strony pozwanej przepisu tego prawa. Dochodząc do poprawnych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumcji prawnej.

Apelacja sprowadza się zatem do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu Rejonowego, prezentując odmienną ocenę materiału dowodowego i wykładnię powołanych wyżej przepisów prawa, której Sąd II instancji nie podziela, akceptując stanowisko Sądu I instancji.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 KPC oddalił apelację jako bezzasadną.

Na marginesie Sąd pragnie wskazać, że połączenie spraw do jednoczesnego rozpoznania w trybie art. 219 nie oznacza powstania jednej nowej sprawy, a każda z połączonych spraw zachowuje samodzielność, wymagającą odrębnego rozstrzygnięcia. Wprawdzie sąd wydaje jeden wyrok, ale zawierający rozstrzygnięcia co do każdej z połączonych spraw z osobna, a zamieszczenie rozstrzygnięć w jednym wyroku (wyrok łączny) nie niweczy samodzielności połączonych spraw. Stąd też obliczenie wartości przedmiotu sporu (a następnie zaskarżenia apelacją lub skargą kasacyjną) musi nastąpić oddzielnie dla każdej z tak połączonych spraw.

Zarządzenie; Odpis wyroku z uzasadnieniem

doręczyć ZUS zwracając akta rentowe.

S.B.